

JANA MAASIK

**ÕNNEKAARE ÕED
JA VIMKAVENNAD**

PILDID JOONISTANUD
SIRLY ODER

KUIDAS MEIL ASJAD KÄIVAD **7**

ME KORRALDAME AIAPEO **15**

KUIDAS ME OLEME
KIRSIHIRMUTISED, ALPINISTID
JA ÄRINAISED **27**

KUI UNI EI TULE **35**

KUIDAS MA ENDALE TIIGRI
JA MISSI SAIN **44**

KUIDAS ME MUUTUME
LILLEHULLUDEKS **50**

ME KRAABIME
TRAATHARJAGA SEINA **56**

ME RONIME NÕIAMAJA
AKNAST SISSE **67**

SEKKUB TOBIAS DONALD
MAKSIHAGIJAS SUPERNINA
JÄLJEKÜTT **79**

ME OLEME MAALRID JA
KOLIME VÄLJA **90**

ÖÖS ON PAHAVAIME **101**

ME OLEME PUTUKAPÄÄSTJAD **112**

OSKARI KONNAFARM **122**

ME OLEME HIPHOPPARID JA
ÜLE AEGADE KÕIGE VIHASEMAD
MEMMED **133**

KÕIK NORMAALSED LAPSED
ÄSUTAVAD SALAÜHINGU **153**

JAANIPÄEV **164**

KUIDAS MEIL ASJAD KÄIVAD

Minu nimi on Lenna. Ma olen praegu seitsmeaastane, aga seda pole kauaks, varsti on mul sünnipäev. Mul pole ühtegi õde ja mul pole ka ühtegi venda. Sellest on kahju. Minu ema nimi on Marge ja me elame Õnnekaare tänaval. Te ehk arvate nüüd, et me elame kuskil rõõmsas kohas? Ha-ha, nii see ongi. Meil on siin tõesti lõbu laialt. Kunagi oli siin ümberringi mets. Nüüd jääb puid iga aastaga aina vähemaks ja asemele kerkivad majad. See polegi võib-olla lõbus, aga nii see on. Ema ütleb, et majad kerkivad justnagu seemed. Uutesse majadesse kolivad lapsed, nendega koos muidugi ka emad ja isad. Meie tänaval, ja

MIRTEL

EMMA

HiP
SASKIA

nendel tänavatel, mis on meie lähedal, elab juba ühe korraliku jalgpallimeeskonna jagu poisse ja üksteist tüdrukut. Kusjuures ma ei arvestanud praegu nendega, kes on alla nelja-aastased või vanemad kui viisteist.

Minu parimad sõbrannad on Mirtel, Emma ja Saskia. Mina ja Saskia käime juba koolis, aga Emma ja Mirtel lähevad esimesse klassi sügisel. Me oleme kogu aeg ninapidi koos, sellepärast kutsub Mirteli ema meid õdedeks. Emma isa kutsub meid mereröövlitütardeks. Teda ajab see naerma, aga mina ei teagi, mis sellest arvata. Meil on ju siiski erinevad isad ja neist kõigist on teada, et nad pole mereröövliid.

Vahel on poistega päris lõbus, sellepärast tutvustan ma neid ka. Marti ja Oskar käivad minuga ühes klassis. Marti kannab prille ja on alati kõige sõbralikum. Oskar mängib hästi jalgpalli ja on vaikne. Siim on suur ja tugev, ta tahab alati nalja teha. Ta läheb sügisel juba kolmandasse klassi, täpselt nagu ka Saskia. Talvel, kui üks poiss mulle lumepalliga vastu pead viskas, astus Siim ähvardavalt selle poisi juurde ja ütles jämeda häälega: „Viimane kord, kui sa minu tänava tüdrukut kiusad. Kas on selge?” See poiss oli päris ehmunud ja mul oli uhke tunne. Noh, aga tavaliselt on poistest siiski keeruline aru saada. Nagu praegugi. Tormavad karjakesi mööda teed, nii et kardivad mu toa akna ees tuuletõmbuse tõttu lehvima löövad. Ei, mina küll aru ei saa, mis asju nad ajavad.

MARTI

OSKAR

SIIM

Me elame emaga Õnnekaare tänava majas number kuusteist. Emma elab majas number kaksteist, peaaegu meie kõrval, ainult Marti maja on vahel. Saskia elab üle tee, majas number viisteist. Kui ma pööningutrepist üles ronin, siis saan otsaaknast Saskiale lehvitada. Tema tuba on seal kollaste kardinatega, teisel korrusel. Mirtel elab veidi kaugemal, majas number neli.

Meie maja on Õnnekaare tänava viimane. Selle ehtasid Mammi ja Taat juba päris ammu, siis kui ema oli alles väike. Kui mina sündisin, kolisid Mammi ja Taat maale, Kulmutallu, ning hakkasid seal lambaid ja kanu pidama. Nii ongi juhtunud, et meie maja on Õnnekaare tänaval kõige vanem. Aga see on sellegipoolest hirmus armas. Mulle, Mirtelile, Emmale ja Saskiale meeldib siin alati mängida. See võib olla ka sellepärast, et meile lihtsalt meeldib koos mängida. Ükskõik kus.

Meie majast edasi on palju puid ja põõsaid. Veidi kaugemal on sügav kraav, mis viib otse jõeni. Jões elavad koprad. Kraavi taga on Nõiamaja ja selle ümber elavad metskitsed, oravad, sookured, jänesed ning rebased. Tegelikult elab siinkandis veel palju linde ja loomi. Ma ei hakka neid kõiki nimetama. Praegugi toksib selle kõrge männi otsas, mis kasvab otse meie värava kõrval, rähn.

Õnnekaare tänaval sõidab autosid harva. Aga tervisesportlaseid näeb meie kergliiklusteel hulgakaupa. Mammi ütleb selle

kohta: „Inimestel pole oma energiat enam kuhugi panna, kõnnivad keppidega, sõidavad rattaga ja rulluiskudega ning jooksevad end asja ees, teist taga higiseks. Vanasti sellist asja polnud, siis kaevati maad või lõhuti puid. Tehti midagi asjalikku.”

Meie tüdrukutega käime ka rattaga sõitmas, aga see pole päriselt sportimine, vaid nagu Mammile meeldib – asjalik liikumine ühest punktist teise. Käime näiteks üksteisel külas ja Viisitalust mune ostmas. Viisitalus on tore käia. Mulle meeldiks seal tihedamini käia, aga kahjuks ei jaksa me nii palju mune süüa. Porine metsatee ja üldse mitte porine kergliiklustee viivad sellest talust mööda, autosid pole seal peaaegu kunagi, ainult põllud ja mets. Meist igaühel on oma munakarbid ning raha seljakotiga kaasas. Kui me läheneme, hakkab Viisitalu koer alati haukuma. Tädi Lola tuleb seepeale toast välja ja karjub: „Marssal! Suu kinni!” Meile ütleb ta sellise ühtaegu naljaka ja karmi häälega: „Munasõbrad kohale jõudnud. Noh, tooge oma karbid lagedale.” Siis kaob ta tuppä. Meie seisame värava taga ning ootame. Marssal ei tee enam piuksugi, ainult vahib meid altkulmu. Kui tädi Lola tagasi tuleb, annab raha ja saame vastu karbitäie suuri kakaseid mune. Seome alati karpide ümber nõõri. Seda peab tingimata tegema, vastasel korral on pooled munad pärast karbist välja veerenud ja kotis nende asemel munapudru.